

суб'єкта злочину, передбаченого ч. 2 ст. 262 КК. Відповідно до положень ст. 96-3 КК, вчинення уповноваженою особою юридичної особи від її імені та в інтересах юридичної особи злочину, передбаченого ст. 262 КК, є підставою для застосування заходів кримінально-правового характеру до юридичної особи.

Список використаних джерел

1. Кримінальний кодекс України від 5.04.2001 р. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>.
2. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у сфері державної антикорупційної політики у зв'язку з виконанням Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України» від 13.05.2014 р. URL : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1261-18/paran29#n29>.
3. Голубош В.В. Кримінальна відповідальність за злочини проти громадської безпеки, предметом яких є зброя, бойові припаси, вибухові речовини та вибухові пристрої (ст. 262, 263, 263-1, 264 КК) : дис. ... канд. юрид. наук : І2.00.08. Київ, 2019. 263 с.

Греба Роман Володимирович,

засновник GR Group, кандидат юридичних наук

УДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Закон України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки» передбачав для вирішення таке коло проблем:

1. Формування та реалізація державної антикорупційної політики;
2. Запобігання корупції (створення доброчесної публічної служби, запобігання корупції у представницьких органах влади, у діяльності органів виконавчої влади, у судовій системі, в органах кримінальної юстиції та у приватному секторі, запобігання корупції у сфері державних закупівель та надання доступу до інформації);
3. Покарання за корупцію;
4. Формування негативного ставлення до корупції.

Наразі Проект Закону України «Про Антикорупційну стратегію на 2018-2020 роки», розроблений Національним агентством з питань запобігання корупції не затверджений, що тягне за собою відповідні наслідки. Таким чином, рекомендації до вдосконалення державної антикорупційної політики з метою спрямованості на системність та цілісність завдяки врахуванню міжнародного досвіду мають більшу вірогідність знайти відображення у наступній Антикорупційній стратегії України, формування якої є ключовим у питаннях боротьби з корупційними проявами в нашій країні.

Зокрема, уповноваженими з формування та реалізації державної антикорупційної політики в Україні є Національний антикорупційний комітет, Міністерство юстиції України, Урядовий уповноважений з питань антикорупційної політики, які за належної підготовки здатні суттєво доповнити та оптимізувати підходи до формування державної антикорупційної політики (Антикорупційної стратегії України).

Державна антикорупційна політика України повинна бути спрямована на створення та організацію дієвої системи з виявлення передумов, запобігання, протидію, усунення наслідків корупційних діянь та вдосконалення існуючої моделі державної антикорупційної політики.

Головними чинниками, що сприяють корупційним проявам є непрозорість, нечіткість вимог, невизначеність окремих процедур, надмірна вимогливість, перебільшена обов'язкова звітність, колективна відповідальність. Існування спеціалізованих моделей корупційних відносин - макро- і мікрокорупційних мереж, що характеризуються відсутністю чіткої ієрархії і структури, точкової підпорядкованості. Питання майнової, адміністративної і соціальної нерівності, зміни верхівки корупційної ієрархії, різного розшарування між тими хто очолив корупційні схеми і тими, хто бажає їх очолити. Всі ці чинники стають у нагоді окремим корумпованим особам та цілим корумпованим бюрократичним структурам.

Для української інституційної антикорупційної системи (Національне антикорупційне бюро, Національне агентство з питань запобігання корупції, Спеціалізована антикорупційна прокуратура) характерною є відсутність належної координації, комунікації, нерегульованість багатьох операційних процесів, дублювання обов'язків, боротьба і ворожі стосунки або навпаки дружня співпраця на піддавки.

Передумовами вдосконалення державної антикорупційної політики в Україні є реальна прозорість на всіх інституційних рівнях, інформаційна відкритість і доступність та активна участь громадськості у боротьбі проти будь-яких корупційних проявів. В Україні реалізація державної антикорупційної політики має враховувати такі сучасні надбання-вимоги:

- незалежність у прийнятті рішень будь-якими особами;
- необхідність накопичення ресурсного потенціалу (фінансовий, адміністративний, кадровий);
- розширення і розвиток «soft skills»;
- швидкість отримання знань і їх гнучке запровадження;
- технічні, технологічні та інноваційні досягнення;
- бажання до швидкого надбання більшістю високого рівня суспільного добробуту;
- переформатизація мотиваційно-ціннісних орієнтирів громадськості;
- розширення конкурентного бізнес-середовища.

Узагальненими стратегічними напрямками вдосконалення державної антикорупційної політики України є:

1. Доктринальний;
2. Правотворчий;
3. Правозастосовний.

Оптимальним до вище окреслених стратегічних напрямів вдосконалення державної антикорупційної політики в Україні є такі спеціалізовані спрямування:

- політичне спрямування, що полягає у активній політичній позиції з питань боротьби з корупцією; сприянні формуванню довіри з боку суспільства до дій влади; оголошенні, прийнятті та реалізації політики повної нетерпимості до будь-яких корупційних проявів; боротьбі з корупціонерами на всіх рівнях;

- економічне спрямування, що полягає у стабільності і поступовій дерегуляції й спрощенні; автоматизації регуляторної, дозвольної і контрольної діяльності держави і органів місцевого самоврядування; відкриті ринки та вільний доступ до них; поступовому зменшенні державних видатків; оптимізації державних закупівель; широкий приватизації; спрощенні системи оподаткування;

- фінансове спрямування, що полягає у оптимізації наявної системи державного фінансового менеджменту; збільшенні прожиткового мінімуму та рівня мінімальної заробітної плати; аудиту діяльності та показників;

- управлінське спрямування, що полягає у постійній оцінці стану корупційних проявів; моніторингу реалізації антикорупційних заходів; проведенні дієвих консультацій з громадськістю;

- контрольне спрямування, що полягає у контролі за виконанням бюджету; автоматизації процесів обрахунку, аудиту і контролю;

- правоохоронне спрямування, що полягає у незалежності суб'єктів; механізмах альтернативних рішень і санкцій;

- громадське спрямування, що полягає у формуванні позицій несприйняття корупційних проявів; долученні на різних рівнях представників громадянського суспільства; застосуванні нових форм участі ЗМІ.

Таким чином, відповідні наявні напрацювання наукового доробку формування Державної антикорупційної політики України належить покроково робити з урахуванням їх теоретичного обґрунтування та практичного опробування до формування модернізованої Державної антикорупційної політики України, яка буде враховувати міжнародний досвід щодо інституційних та організаційних спрямувань.